

— Нищо не разбирамъ. Тѣзъ пари не мога да ги взема, драгинко Тодоре. Снощи ти искахъ, ама сега не ща...

— Вземи ги! — отчаяно, съ болка въ гласа си ѝ извика Тодоръ. — Да не съмъ лудъ да ги давамъ мои пари. Тѣзъ пари сж твои, — когато Пано продаде даначетата, даде ми ги на заемъ. Сега ти ги връщамъ.

Лицето на Гина пламна.

— Вижъ де били паритѣ отъ даначетата, — каза си нисичко тя. А защо мълча до сега? — завика високо тя. — Да ме мжчишъ мене, една вдовица...

— Остави ме! Върви си! — разсърди се Тодоръ. — Събиралъ съмъ ги левъ по левъ, та да ти ги върна, затуй ги забавихъ. Ще се кара пъкъ. Мене ме обраха, азъ нѣмамъ, отъ сега натѣй азъ камъни ли ще ямъ, хлѣбъ ли ще ямъ, то моя работа. А ти вземи тѣзъ пари и си върви. Върви си!..

Той се хвана пакъ за рамото, позаклати се и както по-рано си каза:

— Бѣше. Свърши се. Платено!